

Opinionsredaktör: Frida Park, 08-619 24 83, frida.park@dagen.se | Ledarskribenter: Steven Crosson, steven.crosson@dagen.se, Lennart Hambre, lennarth.hambre@dagen.se, Fredrik Wenell, fredrik.wenell@dagen.se

Kronlidfallet avslöjar usel religionskunskap

Var dock sparsam med begrepp som "kristofobi" – kristna klär dåligt i offerkofta

Tydliga tycker en del att det är skattretande och löjväckande. Vissa menar även att det rentav är farligt. Så lät det när kristna Julia Kronlid (SD) föreslogs och valdes till andre vice talman i svensk riksdag nyligen. Även om några protesterade mot talmanskandidaten för att de starkt ogillar SD:s politik var det tydligt att många lät sin protest handla om hennes kristna tro. Så också om Kronlids motioner angående sena aborter.

Mönstret känns igen från drevet mot Moderaternas Elisabeth Svantesson när hon blev arbetsmarknadsminister och senare vice partiordförande. Och visst är det ofta så, som Dagens gästkrönikör Markus Uvell skriver (5/10), att kristen tro, till skillnad mot muslimsk, ses som giltigt villebråd i Sverige. Men är kritiken mot Kronlid, som Kristdemokraternas Hans Eklind skriver på debattplats i Dagen (6/10), kristofobi? Vad som vanligtvis avses med

Dagen
OBUNDEN
PÅ KRISTEN
GRUND

"kristofobi" är den religiösa förföljelse och det förtryck vi ser mot kristna globalt. Inte minst när regimer torterar och fängslar troende och konvertiter. Det här är en alltför stor svensk blind fläck. Minns utrikesminister Ann Lindes (S) uppseendeväckande ignorans inför förföljelsen när hon som svar på Lars Adaktussons (KD) fråga om vad regeringen vill göra för dessa undvek att alls svara för att i stället försöka göra politiska poänger av Adaktussons röstande i EU-parlamentet. Att kritisera valet av Kronlid utifrån hennes kristna tro på en Skapare kvalar naturligtvis inte in i samma kategori som tortyr och mord för sin tros skull.

RISKEN MED ETT alltför lättvindigt bruk av "kristofobi" är att rimlig kritik viftas bort som "överdrivet", "offerkofta" eller "orimligt". Men Eklind har helt rätt i att vi måste vaka över oroväckande tendenser. Ett mer passande begrepp, som varken kan viftas bort eller sägas emot, är dock "religionsanalfabetism". Gemene sekulariserad

svensk och valda beslutsfattare, saknar alltsedan Ingemar Hedenius dagar alltför ofta språk och förståelse för trons genomgripande betydelse för individer och religiösa grupper.

Det är religionsanalfabetism som leder till att partier som islamistiska Nyans, som Steven Crosson skrivit om på ledarplats (15/9), kan växa till. Vårt postsekulara och pluralistiska samhälle blir en svår plats att navigera i när förståelsen för religion och religiösa mekanismer saknas i analysen.

Denna ofta omedvetna okunskap stigmatiserar troende barn och unga i skolan. Dessutom skapas i samhället ett "vi och de" som riskerar att ytterligare

”Ansvaret för bristen på förståelse för tro och troende är inte enbart "det sekulariserade samhällets".

bidra till polarisering. En riktigt tröttsam följd av religionsanalfabetismen är därtill antagandet att tro skulle vara oförenligt med vetenskap och forskning. I dessa Nobelpristider är det att rekommendera att faktiskt göra en genomgång av antalet pristagare, även inom det naturvetenskapliga området, som har en religiös bekännelse. En hel del sekulariserade svenskar skulle nog bli förvånade över summan.

Det är alltså rimligt att fråga sig om det är brist på språk och bildning kring tro, snarare än uppsåt att ge sig på just kristna, som är orsaken till att Kronlids tro på en Skapares inblandning häcklas.

KAN DÅ KRISTNA skapelsetroende bli talmän? Eller muslimska för den delen? Ska då NO-lärare få lära ut att evolutionsteorin är en teori bland alla andra? Ska de få vägra att säga "hen"? Ska kristna läkare få erbjuda sina patienter förbön i undersökningsrummet? Ska slöja förbjudas på barn? Även om vissa av frågorna kan besvaras med ett rungande JA eller NEJ, är det inte alltid så enkla gränsdragningar som svenska

religionsanalfabeter vill mena.

Här finns kanske de riktigt allvarliga riskerna med ett samhälle som saknar förståelse för att tron är en del av en persons djupaste identitet och att den inte, likt en söndagskostym, kan hängas undan i garderoben när man går till jobbet på måndagsmorgonen. Om oförståndet leder till förenklade förklaringar – och drev mot troende. Om politiker lägger fram förslag som i praktiken innebär inskränkningar i religionsfriheten – något valrörelsen gav prov på. Fortsätter man utmed den vägen väntar i slutet oundvikligen förtryck.

Men ansvaret för bristen på förståelse för tro och troende är inte enbart "det sekulariserade samhällets". Uppgiften att förmedla kunskap om tro är ju rimligen de troendes! Den senaste tidens debatt visar vikten av att vi kräver av oss eventuella "offerkofter" och sakligt visar varför tron utgör en omisslig del av en odelbar helhet. Oavsett om man är lärare eller politiker, centerpartist eller sverigedemokrat, muslim eller kristen.

FRIDA PARK

Julia Kronlid (SD), vald till andre vice talman i riksdagen.

FOTO: JONAS EKSTRÖMER/TT

Partiet Nyans delar ut valsedlar före valet 2022.

FOTO: JOHAN NILSSON/TT

I KORTHET

Elevens engagemang bör uppmuntras inte motarbetas

I helgen samlades femhundra elever i Annexet precis bredvid Aviciarena i södra Stockholm. Det var den kristna elevorganisationen Ny generation som samlade deltagare från sina skolgrupper ute i landet på en plats. Det intressanta med samlingen var att den både handlade

om att uppmuntra varandra och ge inspiration och redskap till den egna gruppen.

Ny generation är en organisation som vill ge stöd till elever att själv starta kristna skolgrupper. Grupperna som startas är inte något som kommer utifrån eller uppifrån

utan inifrån eleverns egen drivkraft. Det är därför något som bör uppmuntras och något att inspireras av. Trots det motarbetas elevernas engagemang ibland. En del skolor är så rädda för det kprofessionella att elever inte får starta grupper. Men borde inte elevernas engagemang vara

något som alltid borde uppmuntras såvida det inte utgör ett uppenbart hot?

Ett av de områden som Ny generations skolgrupper gör mycket bra inom är att förmedla hopp på ett sätt som passar den egna åldersgruppen. Det är därför svårt att förstå

varför en del rektorer är så rädda att göra fel att de inte uppmuntrar engagemanget. Är det något som behövs mer av, inte mindre, är det elever som engagerar sig sig för trivseln och miljön på sin skola. Att ingjuta hopp måste väl vara positivt? **FREDRIK WENELL**